

Nordanvind letar efter sin brud.

När Moder Snö födde en dotter visste hon inte vad hon skulle döpa sitt barn till. Hon grubblade och hon grunnade tills hon kom på ett namn hon tyckte om. Snöflinga kallade hon sitt barn. Det var ett vackert namn tyckte Moder Snö. Snöflinga var ett vackert barn. Hon hade vitt hår och hon låg i en vit vagga, täckt av mjuka, vita molntussar. När hon växte upp, kom det snart friare till gården. Det var ganska naturligt. Den förste som kom var Månstråle. Snöflinga tyckte inte alls om honom. Han hade inte ett hår på sitt huvud, och han var en nattuggla och en fyllbult som tillbringade nätterna på krogarna i riket – och i gryningen gled han in under närmaste skyn och sov sig sedan igenom dagen. Honom ville inte Snöflinga ha till något pris. Så kom Solstråle, men Snöflinga avvisade honom också. Så grundligt dolde han sin hängivenhet för henne att hon blev misstänksam. Till slut blev Fader Snö arg på sin dotter. Han gillade inte att hon sa nej till alla sina friare och sa strängt: ”Eftersom du inte klarar av att bestämma dig, så skall jag välja åt dig!” Fader Snö skickade bud på Vinden, härskaren i Det Blå Riket. Han hade fyra giftasvuxna söner. Och Vinden kom i en vacker utsmyckad släde dragen av blankskodda hästar. Istapparna i deras manar klirrade som små bjällror. Innan Snöflinga visste ordet av var hon förlovad med Nordanvind, den äldste av Vindens söner. Moder Snö var lycklig. Hon började sy dotterns hemgift. Hon gjorde madrasser och kuddar fyllda av snödun. Hon gjorde vackra molntäcken och sängtäcken kantade med border av glittrande istappar. När bröllopsdagen kom mötte Snöflinga gästerna som en vacker prinsessa. Alla gästerna önskade bruden och brudgummen lycka till, och alla sa att de passade så bra ihop. De var ett så vackert par. Men Snöflingas hjärta bankade inte alls så som det borde när gästerna ropade att brudgummen skulle kyssa henne. Hon kände Nordanvinds kalla läppar mot sina egna. ”Jag kan inte älska honom”, viskade hon olyckligt, så lågt att bara hennes mor hörde henne. Och Moder Snö blev olycklig eftersom hennes barn var det. Hon hade onda förningar. När festen pågick som bäst, ropade brudgummen

åt sin bror, Sunnanvind att han skulle spela upp till dans. Sunnanvind satte sig ytterst på e sky och tog fram sin flöjt och Snöflinga gick ut på dansgolvet. Hon virvlade runt. Hennes silverhälar blänkte, och Östanvind, den mest skojfriske av bröderna, klappade händerna och skrattade högt. Men Västanvind blev ledsnare och ledsnare. Till sist lade han huvudet mot sin fars axel och grät. ”Varför gråter du min son?” frågade Vinden. ”En dag som denna skall alla vara lyckliga.” ”Varför lät du min bror gifta sig med henne?” frågade Västanvind. ”Varför kunde hon inte få bli min fru? Hon är ju så vacker!” Sunnanvind hörde sin brors klagan, och han satte sina blå ögon i Snöflinga. Hennes stjärnblick mötte hans. Tonen från Sunnanvinds flöjt blev mjukare och mjukare. Till slut spelade den bara för Snöflinga, och Snöflinga dansade bara för Sunnanvind. Moder Snö vred sina händer. Hon såg vad som hände, och hon var rädd för vad som skulle ske om snarstuckna Nordanvind såg det samma. ”Mitt barn, tygla ditt hjärta!”, viskade Moder Snö varnande när Snöflinga dansade förbi henne. Men – kan någon tygla ett hjärta som är fyllt av kärlek? Nordanvind skulle kanske inte ha märkt något. Han talade så allvarligt med Fader Snö. Men den svartsjuka Västanvind rörde vid sin brors axel och sa: ”Passa din brud, bror! Hon kommer snart att smälta bort, så varmt som bror Sunnanvind tittar på henne...” Nordanvind fot upp med en svordom på sina läppar. Han slog knytnäven i bordet så det sjöng om det och lyfte den hotfullt mot Sunnanvind. ”Bort med din flöjt, innan jag krossar den fullständigt!” Musik är lika skygg som fåglarna. Melodin upphörde, och Snöflinga stod skälvande och såg frågande på Sunnanvind – som för att fråga honom om hans kärlek var så flyktig. Hon slets snabbt ur drömmen av Nordanvind som kom på fötter och skrek åt henne: ”Du är min fru, glöm inte det! Och du, bror Sunnanvind, glöm inte att hon inte är din! Nu Snöflinga, nu skall du dansa efter min pipa!” Han stack två fingrar i munnen och visslade så att alla gästerna skakade. ”Dansa! Dansa, befäller jag!” Röt han, men Snöflinga stod som fastfrusen i marken, ansikte mot ansikte med Sunnanvind som räckte henne sin hand. Hon försökte röra sig, men hennes ben hade förvandlats till istappar.

”Dansa!” skrek Nordanvind. Han skrek så att snöhuset skalv och rämnade. Det var bara Snöflinga som inte rörde sig ur fläcken. Nordanvind ylade och slet fram piskan han hade i bältet. Han slog med den. ”Passa dig, broder Sunnanvind! Jag tänker inte spara din rosenhage eller dina äppelmarker. Jag skall blåsa ut min isiga andedräkt över dem inatt, och imorgon kan du ruska på nakna grenar och gråta!” Men kärleken vet bäst hur den skall rädda det som är den kärare än själva livet. Innan Nordanvind hann dra andan, hade Snöflinga som såg Sunnanvinds ögon mörkna av sorg, slitit fjädermadrasserna i stycken som hennes mor hade gjort. Och på ett ögonblick var Sunnanvinds hagar täckta av mjuk, vit snö. Nu kunde inte Nordanvinds kalla pustar skada Sunnanvinds rosor eller äppelträd. Vild av raseri sökte Nordanvind hämnd på Snöflinga. Han svingade sin piska mot henne, men hon undkom den. Han slängde ifrån sig piskan, och kastade sig själv mot henne. ”Festen är över!” skrek han. ”Jag tar dig med hem och låser in dig i min mörka källare där råttor och möss kommer att äta upp dig levande!” Men Sunnanvinds kärlek visste också hur han skulle rädda det som var hans hjärta kärare än livet självt. Han tog tag i Snöflinga och flög med henne till sina hagar. Ett vrål som från strupen hos en skadad varg steg från Nordanvinds läppar. Han fattade sin piska och flög efter sin bror och sin brud. Blixtar flög över himmelen där Nordanvind svingade sin piska, och hans skrik var som åskmuller över den nattsvarta himlen. Var skulle Sunnanvind gömma sin Snöflinga från Nordanvinds vrede? Han gömde henne under en rosenbuske och bad henne hålla sig där medan han kämpade med sin bror. ”Kyss mig innan du går, min älskade, min enda kärlek, och jag skall vänta tills jag dör!” bad hon honom. Och Sunnanvind kysste henne. Kyssen var så lång och häftig att han med ens kände sin älskade smälta ned i hans armar, mot marken – och rinna ned i jorden. ”Var är hon? Vart tog hon vägen?” Nordanvind skrek och skakade sin bror. ”Jag såg dig kyssa henne för ett ögonblick sedan!” ”Kära bror,” sa Sunnanvind. ”Det finns inget kvar som vi kan slåss om.” Han var så oändligt ledsen och besviken. ”Se, här är hon! En tår som har sjunkit ned i jorden.” ”Jag tror dig inte, bror!” Nordanvind skar tänder. ”Och jag tror inte

på henne heller! Jag skall lägga ett lager is över henne, så hon aldrig kan komma tillbaka igen!” Ofta kommer Sunnanvind till sin rosenhage och sina äppelmarker. Han sköter om dem och tänker på sin älskade. Och antingen det är midvinter eller tidig vår, kan Snöflinga känna hans närvaro. Hennes andedräkt smälter en liten ränna i islagret som täckte henne, och hon kan klämma sig upp genom jorden, för att se in i sin älskades blå ögon. Så stark var deras kärlek att hon blev en liten blomma som till och med människan kan se. En liten vit droppe som lyser mot snön och inte kan dödas av Nordanvinds iskalla svartsjuka.